

אוי לי מאלתן [ממקלותיהם], שהיו עבדיהם חמסנים, וחובטים את העם באלות.

אוי לי מבית חנין כהן גדול, אוי לי מלחישתן. שהיו לוחשים ויועצים רעה.

אוי לי מבית קתרום כהן גדול, אוי לי מקולמוסן. שהיו כותבין איגרות לרעה.

אוי לי מבית ישמעאל בן פיאבי כהן גדול, אוי לי מאגרופן.

שכל אלו הם כהנים גדולים, ובניהן גזברין, וחתניהם אמרכלין [ממוני הקדש]. הוא נוטריקון של "אמר כל". שעל פיו נחתכין כל צרכי ההקדש.

ועבדיהן היו חובטין את העם במקלות.

תנו רבנן: ארבע צווחות צווחה העזרה.

צווחה ראשונה היתה: צאו מכאן בני עלי, שטימאו את היכל ה'!

כדכתיב "ועלי זקן מאד, ושמע את כל אשר יעשון בניו, ואת אשר ישכבון את הנשים הצובאות פתח אהל מועד".

ועוד צווחה העזרה צווחה שניה: צא מיכן, יששכר איש כפר ברקאי, שמכבד את עצמו, ומחלל קדשי שמים!

ומפרשינן: דכהן זה הוה כריד ידיה בשיראי [עטף ידו בכגד] ועביד עבודה! ועבודה פסולה היא זו. לפי שחציצה פוסלת בקדשים דכתיב "ולקח הכהן". ובעינן שיקח בידו בלא חציצה. וגם היה מבזה בכך את העבודה.

לפיכך התקינו, שיהיו מחלקים אותן מערב שבת לערב שבת. דאתיין כולחו משמרות ושקלן בהרדי! שהעורות שנתאספו מכל השבוע יתחלקו שוה בשוה בין כל כהני המשמר. וכיון שכל אנשי המשמר היו נוכחים בשעת החלוקה, שוב לא יכלו בעלי הזרוע ליטלן בכח. אלא היו מתחלקים שוה בשוה.

ועדיין היו גדולי כהונה [השרים שבהם] נוטלין אותן בזרוע. ומשום כך עמדו כל כהני המשמרות שהיו הבעלים של העורות, והקדישום לשמים. כדי שלא יוכלו חבריהם ליטלן בכח.

ומתוך כך נתרבה ממון ההקדש. ואמרו: לא היו [עברו] ימים מועטים, עד שחיפו את החיכל כולו בטבלאות של זהב, שהן בגודל אמה על אמה, כעובי דינר זהב.

ולעת הרגל, היו מקפלין אותן [את הטבלאות], ומניחין אותן על גב המעלה שבהר הבית [רחבה פנויה היתה מחוץ לעזרה, ובה שש מעלות]. כדי שיהו עולי רגלים רואין כמה שמלאכתן נאה, ואין בה דלם [דופי].

תנא: אבא שאול אומר: קורות [גזעי עצים מחוברים לקרקע] של שקמה היו ביריחו. והיו בעלי זרועות נוטלין אותן בזרוע מבעליהן. עמדו הבעלים והקדישום לשמים, כדי לאוסרם על בעלי הזרוע.

עליהם [על הכהנים בעלי הזרוע] ועל כיוצא בהם, אמר אבא שאול בן בטנית, משום אבא יוסף בן חנין:

אוי לי מבית בייתום [כהן גדול היה, ושמר בייתום].